

Rumvampyren Vampus

af Bjørn Eriksen & Ergo

Månens hemmelige bagside

Har du nogensinde stået og kigget op på månens venlige ansigt, og spekuleret på hvad der findes på dens hemmelige bagside? Det skal jeg fortælle dig: Der findes kun mørke og kulde og et goldt landskab med høje månebjerge og dybe månekratere, og i nogle af de kratere er der lange tunneller og grotter. Der bor rumvampyrerne. De er uhyggelige væsner som bider mennesker i halsen, og drikker deres blod. Men der findes jo ingen mennesker på månen, tænker du sikkert, og det er rigtigt. Men sagen er den: Når trangen til blod bliver for stærk, flyver de til jorden og stiller deres tørst. Heldigvis for os mennesker, kan de leve i flere tusind år uden at drikke blod.

De spiser faktisk mest måneost. Ja, du hørte rigtigt: måneost. Du troede nok ikke månen var lavet af ost!? Det er den heller ikke, kun noget af bagsiden, hvis man leder de rigtige steder.

Rumvampyrerne kan også godt lide bagerkager og pandekager. Dem flyver de til jorden og røver om natten.

De har små rumskibe der ligner flagermus, og flyver så stærkt, at det kun varer 5 minutter at komme til jorden!

Det sker også at de bider hinanden, bare for sjovs skyld, men det tager de ingen skade af. De får blot et par små huller i halsen, som hurtigt går væk igen. På den måde træner de også de små vampyrbørn. De har en sang, som de synger for de små, når de skal sove. Det er også en slags drillesang. Den hedder "Vampyrernes nat".

Vampyrernes nat

Vampyren er alt for styg, den sætter tænderne i din ryg,
den sætter tænderne i din hals, så du begynder at danse vals.
Nu er det nat, vampyrernes nat. Go'nat, go'nat.

Vampyrer har tænder af stål, de søger hurtigt mod deres mål,
så lig nu stille før det går galt, for hvis de ser dig bli'r det fatalt.
Nu er det nat, vampyrernes nat. Go'nat, go'nat.

Et krucifiks sætter blodet i kog, så ligner vampyren et fjog,
den bliver bange og løber sin vej, og sætter ikke tænderne i dig.
Nu er det nat, vampyrernes nat. Go'nat, go'nat.

Men hvis du følger efter den, og hvis du ved hvor den løb hen,
så skal du gi' den en ostemad, så kan det være at den bli'r glad.
Nu er det nat, vampyrernes nat. Go'nat, go'nat.

Flugten til jorden

Vampus var en lille rumvampyr, og han var lige blevet 7 år gammel.

Han boede sammen med sin ondskabsfulde vampyrfar, Måneklo, i Valleby, som lå i månens tusmørkezone. Her kunne man se det svage skær fra solen i horisonten. Gå aldrig derhen, havde hans far ofte sagt - så brænder du op. Du skal ikke regne med, at jeg kommer og redder dig.

Når et vampyrbarn fylder 7 år, skal det i vampyrskole, og det forventes at det allerede har lært det mest grundlæggende: At bide nogen i halsen.

Vampus var en meget speciel vampyr, han ville ikke bide. Lige meget hvor tit hans far skældte og smældte, ville han ikke bide nogen - ikke engang for sjov.

Og nu skulle han i vampyrskole, og der ville de tvinge ham til at bide, om han ville eller ej.

Vampus havde hørt om det sted vampyrerne kaldte "Blodtomaten", i virkeligheden var det jorden de talte om. Han vidste også, at hans mor boede der. Hun var ikke vampyr, men et ganske almindeligt menneske, og var blevet hans mor ved en fejl. Faktisk må vampyrer ikke få børn med mennesker, for så får de både grønt og rødt blod, og det duer ikke. Nogle af de andre vampyrbørn havde hvisket bag hans ryg, at han var et "halvhug", og ikke nogen rigtig vampyr. Det forstod han ikke, for han havde lige så lange hugtænder som dem. Faktisk var de temmelig lange, længere end de flestes. Der var kun et af de andre vampyrbørn, som havde længere tænder. Ham kaldte de Sabeltand.

Natten før han skulle i skole, fik Vampus en idé. Han ville flygte til jorden i sin fars rumskib. Nøglerne fandt han på en hylde, og han vidste lige præcis hvordan han skulle flyve rumskibet - det havde han lært i et vampyr-rumskibs-simulations-computerspil. Han listede ud i farens garage, låste forsigtigt døren til rumskibet op, startede motoren, fandt morens adresse på displayet, og hufti vupti, bragede han afsted.

Først væk fra vampyrbyen Valleby, gennem en lang tunnel op til månens overflade, dernæst væk fra bagsidens mørke, gennem tusmørkezonen om til den lyse side. Her så han solen og jorden for første gang, eller rettere sagt: solen som sank ned bagved jorden. Det var et fantastisk syn! Han blev overvældet af både lykke og forskrækkelse på en gang. Heldigvis var der tonede ruder i rumskibet, og solens stråler kunne ikke trænge igennem og gøre ham nogen skade.

Mor og Vampus

Solen var gået helt ned, da rumskibet landede på en mark, lige ved siden af det sted, hans mor boede. En tanke, han aldrig før havde tænkt, slog ned i ham: Måske er det derfor, jeg ikke vil bide - min mor er en venlig jordbo!? Jeg må finde hende hurtigt, før solen står op. Heldigvis var det nemt at finde hende. For enden af en markvej lå et lillebitte hus, med gule skodder. Det var her hun boede: Markvej nr. 733b! Han bankede på den hvide hoveddør, og en stor kvinde med kulsort hår lukkede op. Hun spurgte: Hvem er du, og hvad vil du? Men før Vampus kunne nå at svare, udbrød hun: "Du er jo Vampus, og jeg er din mor Solvej! Kom indenfor min kære dreng, kom ind og få en hyggelig kop te. Er du sulten? Jeg kan lave nogle måneformede pandekager!" Vampus blev mildest talt overrasket, han huskede ikke sin mor på den måde, men han var også kun 3 år da hun rejste til jorden.

Kom nu ind, sagde hun, og Vampus trådte indenfor.

Fjernsynet var tændt i stuen. Der stod tomme øldåser på bordet, og det flød med beskidt tøj i sofaen og på stolene. Hans mor skyndte sig at rydde op så godt hun kunne. Ja undskyld det roder lidt, jeg er ikke vant til at have gæster. Men det var godt du kom, nu får jeg da ryddet lidt op.

Han satte sig i sofaen, og moren sagde: "Om et øjeblik er der serveret", men smilede lidt for sødt, da hun sagde det.

Hun gik ud i køkkenet, og snart bredte der sig en skøn duft af pandekager i hele huset.

Vampus sad og kiggede rundt på væggene, og fik øje på et gammelt falmet foto i en sølvramme. På fotoet stod hans far og holdt om livet på hans mor. Moren stod og holdt et lille barn. Det var jo ham, Vampus som nyfødt! De så meget lykkelige ud. Vampus gik hen for at kigge nærmere på fotoet, men det skulle han ikke have gjort. Hans hud begyndte at svide meget voldsomt. Han rykkede hurtigt tilbage, og satte sig forskrækket i sofaen igen.

I det samme kom hans mor ind med en stak pandekager, og dækkede op på det lille sofabord.

Men Vampus, hvordan er det dog du ser ud - din hud er helt rød og underlig?

Jeg kiggede bare på fotoet af dig og mig og far, sagde han.

Åh, det ved du selvfølgelig ikke, men vampyrer kan ikke tåle sølv. Ikke når de er her på jorden i hvert fald. Det går snart over, så spis dine pandekager, og fortæl mig hvorfor du er kommet? Så fortalte Vampus om sin onde far, og om at han ikke ville bide de andre vampyrer, som en øvelse i at bide mennesker når han skulle til jorden.

Ved du hvad Vampus, det skal du ikke tænke mere på. Nu skal du bare sove her i nat, og i morgen er det helt glemt. Moren havde tydeligvis glemt, at vampyrer sover om dagen, og er vågne om natten! Men Vampus protesterede ikke, og lagde sig i den lille seng, hans mor havde redt op til ham på loftet. Han blev puttet under dynen, og moren spurgte: ”Vil du have en godnathistorie, eller en godnatsang?” Helst ikke noget, jeg vil bare ligge og kigge ud af vinduet, til jeg falder i søvn.

Han sov ikke hele natten, naturligvis. Ud på morgenen var han lige ved at falde i søvn, da han med ét blev lysvågen. Han kunne høre sin mor tale med nogen nede i stuen. Hendes stemme var hæs og hysterisk. Nu sover han, skynd jer ovenpå og træk hans hugtænder ud. Han siger godt nok, at han ikke vil bide nogen, men det tror jeg ikke ét sekund på.

Vampus blev bange, sprang op af sengen og hen til vinduet. Han lukkede det forsigtigt og lydløst op. Der var langt ned, men heldigvis kunne han nå et nedløsrør og kravle ned ad det. Men ak, lige i det samme mærkede han de første varme stråler fra morgensolen lige i nakken. De sved og brændte, og han vidste instinktivt, at han måtte finde skygge lige med det samme. Han så sig omkring, og opdagede en mørk skov i det fjerne. På himlen var nogle små sorte skyer på vej mod solen. Han løb mod skoven i fuldt firspring. Nu var solen næsten helt oppe over horisonten, og der stod små stikflammer ud af hans hud. Det kunne ikke gå stærkt nok.

Han spurtede med de sidste kræfter han havde, og hans spinkle skygge flintrede foran med sved på panden.

Til hans store held, var de små skyer nået hen til solen, og skyggede for den - ikke meget, men nok. Nok til at han lige akkurat nåede ind i skovens skygge, og der var godt nok mørkt i den skov!

Hans mor havde ikke været helt så venlig, som han havde håbet.

Blanke tårer trillede ned ad kinderne på ham, for hvert skridt han tog ind i skovens mørke. Til sidst blev det så mørkt, at hvis han ikke havde været vampyr, kunne han ikke have set noget som helst - men det var han heldigvis. Mørket passede ham fint. Hans hud gjorde stadigvæk ondt, men var ikke nær så rød, og stikflammerne var helt væk.

Pludselig så han et svagt lys i mørket. Der går jeg ikke hen, var hans første tanke. På den anden side var han nysgerrig, og gik derfor tøvende mod det matte lys.

Nu stod han foran et kæmpe slot med mange spir og tårne, og en dyb voldgrav hele vejen rundt. I et af kældervinduerne var der lys.

Hvordan skulle han komme ind på slottet? Et gammelt forladt slot er, som alle børn jo ved, det bedste gemmested for vampyrer. Han fik øje på en vindebro, men den var trukket op, og jernporten bagved var lukket.

Slottets hyggelige kælder

Han gik rundt om slottet mange gange for at finde et sted, han kunne komme ind. Han havde næsten givet op, da han fik øje på en lillebitte lem i jorden, ved den nordlige væg. Den stod lidt på klem, og der stod en lille mus og gumlede på en ost med sine store fortænder. Hvad laver du her midt om natten, spurgte den.

Jeg leder efter et sted at gemme mig for solen, sagde Vampus.

Nu fik musen øje på Vampus' hugtænder som glimtede i månelys.

”Nåe, det forstår jeg godt - du er jo en vampyr!” udbrød musen, overrasket men ikke forskrækket.

Så er det godt, solen er gået ned, og du har fundet ”Slottet i Hviskeskoven”.

Jeg hedder Fuzmuss. Hvad hedder du?

Jeg hedder Vampus og kommer fra bagsiden af månen. Jeg er fløjet herved i min fars rumskib for at finde min mor, men hun var bange for mine hugtænder.

Nå sådan, sagde Fuzmuss, men du er velkommen i min hyggelige kælder med rindende vand og ildfluer. Ildfluer? Hvad er det for noget, spurgte Vampus. Kom med og se, sagde Fuzmuss.

Så kravlede de begge to ned gennem den lille lem, gik gennem lange, mørke gange og kom til sidst til en gammel fangekælder. I en af cellerne var der ganske rigtigt ildfluer. Som små levende lys dansede de over en lille seng. Ved siden af sengen stod en stor kuffert fyldt med ost, alle slags oste: Camembert, havarti, brie, hullet ost, ja næsten alle de oste der findes i verden. Vampus' tænder løb i blod, da han så ostene. Der drypper blod fra dine hugtænder, sagde Fuzmuss, er du sulten, vil du have en ost?

Ja tak, sagde Vampus, og tog imod den kæmpe ost Fuzmuss gav ham. Den smagte stjernegodt, og han spiste til han var ved at revne. Hvorfor hedder det egentlig "Hviskeskoven", sagde Vampus da han havde spist osten. Jo, det er fordi spøgelserne hvisker. Hørte du dem ikke, da du gik igennem skoven? Næ, jeg hørte ingenting, sagde Vampus. De er nok blevet forskrækkede over at se en rigtig vampyr, sagde Fuzmuss. Det kan være, sagde Vampus, men jeg vil jo ikke bide, og slet ikke spøgelser. Men det ved spøgelserne ikke, sagde Fuzmuss og grinede.

Så sad de og snakkede længe. Vampus fortalte om sit liv på månen, og om at han var kommet her til jorden, fordi han ikke ville bide. Vil du ikke bide, sagde Fuzmuss forundret, men du er jo vampyr! Jeg er personligt glad for mine store fortænder, dem kan jeg bide kattene med, hvis de vil æde mig. Du finder nok ud af at bide en dag, når du får brug for det.

Måske, sagde Vampus, lige nu kunne jeg godt tænke mig at bide i nogle kager. Osten var god, men kager til dessert ville være vams.

Ved du hvad, sagde Fuzmuss, jeg ved præcisovitch hvor vi skal gå hen, men vi må vente til det bliver nat, faktisk sidst på natten. Der er en bager i Snorkeby, en lille landsby meget tæt på slottet, og han begynder at bage sine kager klokken 2 om morgenen, eller om natten, kan man vel sige. Så kan vi liste derhen og banke på ruden. Han er vældig rar, og giver mig altid en kage eller to. Han sender sin datter Sidsel ud med dem. Men skal vi nu få sovet lidt, du må være træt efter den lange rejse. Nu sover vi resten af dagen væk, og når vi vågner kan jeg vise dig rundt på slottet, så du rigtig kan føle dig hjemme. Det passer sikkert lige med, at rundvisningen slutter, når vi skal over til bageren.

Det lyder som en plan, sagde Vampus. Hvor skal jeg sove henne?

I kommoden, sagde Fuzmuss, og pegede på en gammel kommode som stod i en mørk krog. Jeg har desværre ikke nogen kiste, så jeg håber du kan sove i den nederste skuffe. Der ligger en lille dyne, som du kan tage over dig.

Det er helt fint, sagde Vampus, kravlede ned i skuffen, og trak dynen over sig. Så kan du godt skubbe skuffen i - jeg sover bedst, når den er lukket. Det gjorde Fuzmuss.

De sov, til månen stod op.

Bagerens sang

Vampus fik en deluxe rundvisning på Slottet i Hviskeskoven. Han så alle de gamle rustninger og sværd, tronsalen og soveværelserne med de meget korte senge.

Har mennesker virkelig været så små, spurgte han Fuzmuss.

Det må de have været i gamle dage, svarede Fuzmuss. Nutildags er mennesker meget højere, så sengene skal være mindst 2 meter lange. Det må være alt det slik, de spiser. Bredden afhænger lidt af, om der skal sove én eller fem.

Slik, hvad er det, spurgte Vampus nysgerrigt.

Det er noget, der smager sødt, og får dig til at vokse meget hurtigt, svarede Fuzmuss, men nu skal vi have kager, det er meget bedre. Lad os komme afsted.

Og så gik de igennem Hviskeskoven og kom til Snorkeby. Gadelygterne var tændt og lyste hyggeligt, med et gult skær på de dugvåde veje, og på det lange, bløde og grønne græs.

Under en af gadelygterne stod en pige. Det var Sidsel. Hun stod med drømmende øjne og kiggede op på månen. Hvad laver du her Sidsel, spurgte Fuzmuss, da de nærmede sig.

Nåe, jeg kigger bare op på månen og spekulerer på, om den mon har langt hår i nakken.

Det har jeg aldrig tænkt over, sagde Fuzmuss, men jeg har en ekspert med, min gode ven Vampus. Han kommer fra bagsiden af månen - det kan være, han ved det.

Hej Vampus, sagde Sidsel, så må du være en månevampyr! Jeg troede, vampyrer kun fandtes her på jorden?

Jeg er en rigtig vampyr, men kan ikke lide at bide, og har aldrig bidt nogen. Vampyrer bor vist kun på bagsiden af månen, har jeg fået at vide. Vi kommer kun til jorden, når maven knurrer og hugtænderne bliver lange - men faktisk spiser vi mest ost og kager... og pandekager en gang imellem. Jeg har aldrig tænkt over, om månen har langt hår i nakken. Der vokser i hvert fald mærkelige, lange gule otestrimler på bagsiden. De kan blive flere kilometer langt - så måske er det en slags hår?

Ha ha, grinede Sidsel, det er nok ostehår. Eller morgenhår? Nej det tror jeg ikke, månen kan få, fortsatte hun.

Hvad er morgenhår, spurgte Vampus.

Det er sådan noget, min far får om morgenen, når han bager kager, svarede Sidsel.

Faktisk er det lidt derfor vi kommer, sagde Fuzmuss. Vi havde håbet på at sætte tænderne i et par flødeskumskager. Tror du, din far er i foræringshumør?

Kom, lad os finde ud af det, sagde Sidsel.

Så gik de hen mod bagerbutikken, hvor lyset fra den store butiksrude lyste gaden op.

Indenfor i bageriet, ved den store ovn, stod Sidsels far Snofusk. Han stod og viftede med en kagerulle. Håret strittede ud til alle sider under bagerhatten, og han sang "Bagerens sang" så højt, at det kunne høres helt ud på gaden.

Bagerens sang

Jeg kommer bussemænd i mine kager, det er derfor de smager som de smager.

Jeg kommer masser af sukker og rosiner, i mine kager, og sytten ørefigner.

Tralalala tralalala tralalalaalalalalaa.

Hver morgen er jeg meget tidligt oppe, for jeg skal bollerne i ovnen proppe, og sneglene skal hæve meget længe, mens alle andre sover i deres senge.

Tralalala tralalala tralalalaalalalalaa.

For der er ikke noget med at dovne, når jeg skal passe alle mine ovne, i vinduet ligger snegle og boller, imens jeg laver marcipangrisens folder.

Tralalala tralalala tralalalaalalalalaa.

Jeg er den bedste bager på vejen, jeg kommer alt muligt sjovt ind i dejen, en elastik og en gammel stiv paryk, en suttet fodbold og lidt hjemmebryg.

Tralalala tralalala tralalalaalalalalaa.

Da bageren var færdig med sin sang, gik de tre venner ind i butikken. Sidsel og Fuzmuss præsenterede Vampus.

Du ser ud til at være en farlig fyr, sagde Snofusk. Du skal få lige så mange flødekager, du kan spise, og en marcipangris med elastikker i. Ja da dikke dej, det skal du ha'.

Så sagde Sidsel: Jeg har aldrig set, hvor du bor Fuzmuss. Er det er rart sted?

Ja da dikke dej, sagde Fuzmuss og fniste, det er hyggeligt og rart, og endnu mere nu hvor Vampus også bor der. Har I ikke lyst til at komme på besøg?

Mener du lige nu, spurgte Sidsel.

Ja, hvorfor ikke, svarede Fuzmuss.

Det var en god ide, sagde Snofusk. Jeg er også færdig med alle kagerne og morgenbrødet. Nu venter jeg bare på, at det skal bage færdigt. Vi kan lige nå det, hvis vi skynder os. Og så skyndte de sig.

Fint besøg på Slottet

De gik gennem Hviskeskoven, og nu hørte Vampus tydeligt nogle hviskende stemmer:

Hvad er det for en underlig lille starut? Han ligner noget fra en anden planet! Er han farlig med de hugtænder? Mon han er en rigtig vampyr?

Vampus grinede for sig selv, og tænkte at spøgelseerne ikke var helt så forskrækkede mere. Og heller ikke så dumme endda! ”Jeg kommer fra månen, og er en rigtig vampyr - men jeg bider ikke nogen. Slet ikke spøgelser, de smager af luft!” råbte han højt, og lyden flåede næsten mørket i stykker. Han ku' høre at spøgelseerne sukkede lettet.

De nåede snart hen til slottet og den lille lem, og Fuzmuss sagde: Værnsånartig at komme indenfor! Men det var lettere sagt end gjort. Sidsel havde ikke noget problem med at klemme sig ned, men Snofusk! Det gik ikke så godt. Han kunne kun få hovedet ned, ikke de brede skuldre og den store bagervom. Så fik Fuzmuss en måneklar idé! Gå om til vindebroen Snofusk, så sænker vi den ned, og du kan gå lige ind. Som sagt - så gjort! De tre venner løb ind på slottet, og nåede frem til den indvendige side af vindebroen. Meeen, den var ikke sådan lige til at åbne. Hængslerne var rustne, og den havde ikke været oppe og nede i mange år. Fuzmuss måtte hoppe op på håndtaget, mens Vampus og Sidsel lagde alle kræfter i at dreje det store hjul med kædetrækket. Kæderne klagede sig i hvert eneste led, mens vindebroen gik langsomt ned, og endelig lagde sig med et bump - lige for fødderne af Snofusk. Så gik han trallende ind på slottet. Han var virkelig en synge- og trallebager!

Det blev en glad stund for dem alle. De lo og grinede. Vampus fortalte om bagsiden af månen.

Snofusk fortalte om bagingens og sangskrivningens kunst, og Fuzmuss remsede alle de oste op, han havde spist i sit liv. Sidsel fortalte, at hun blev mobbet af de andre børn, og det var en mindre hyggelig ting. De kalder mig Sidseltidsel, og siger: Pas på, hun stikker. Så griner de onskabsfuldt. Jeg har fortalt det til min far, og sagt at han ikke skal gøre noget - så bliver det bare værre. Men måske, hvis jeg fortæller dem om dig Vampus, og siger, at du kommer svævende ned fra månen, med udstrakte vampyrkløer og hugtænderne fremme, hvis de mobber mig igen? Ha ha sagde Vampus, det kan du tro jeg gerne vil. Mine hugtænder skal nok jage dem en skræk i livet. Det er en aftale, udbrød Sidsel glad.

Der var stille et øjeblik. Sidsel, som havde taget sin dukke Slaskefie med, spurgte sin far, om han ville synge en sang for den. Jo da dikke dej sagde han, men når jeg har gjort det, skal vi tilbage til mine kager. Han sang vuggevisen ”Min lille dukke”.

Min lille dukke

Min lille dukke vær nu rar, at gøre som mor og far,
har sagt du skal gøre, du har prøvet det før,
du skal sove lille dukke lige nu.

Sov lille dukke, sov lille du, sov lille dukke nu.

Og jeg har kørt dig en dukketur, ka' du huske da du blev sur,
for du ville hel're lære at gå,
men man skal kravle, før man ka' lære at gå og stå
Sov lille dukke, sov lille du, sov lille dukke nu.

Og jeg har gi'et dig flaskesut, og du har slået en lille prut,
men nu skal du sove, for dagen er slut
at sove er endnu ikke blev't forbudt.

Sov lille dukke, sov lille du, sov lille dukke nu.

Jeg vugger vuggen så ganske blidt, så ka' du sikkert sove lidt,
og lukke dine, dukkeøjne i,
du ska' sove før jeg har talt til 10.
Sov lille dukke, sov lille du, sov lille dukke nu.

Da han havde sunget, sagde de tak for hyggeligt selskab. Vi følger jer hjem, sagde Fuzmuss. Ikke sandt Vampus, det kan vi godt lige nå, før det bliver lyst. Vi trænger til at få rørt os lidt oven på kagefesten! Lad os gøre det, sagde Vampus, og så gik de allesammen tilbage gennem skoven.

Bidemaskinen

De fik sig en nederraskelse, da de kom til bagerbutikken. Den store butiksrude var knust, og alle kagerne og brødet, som lå bag ruden, var væk. Nogle bøller havde været forbi, og åbenbart været kagesultne. Det blev værre endnu!

Inde i bageriet kom der sort røg ud af ovnen. Åh nej dikke dej, jamrede Snofusk, jeg kom til at sætte temperaturen alt for højt, så nu er alle kagerne brændt af. Og det var de. Der lå kun nogle forkullede rester tilbage i den store ovn. Heldigvis har jeg da alle marcipangrisene. Dem må folk nøjes med i dag!

Men Vampus og Fuzmuss, sagde han, I må hellere skynde jer hjem, solen står snart op. Sidsel og jeg rydder op her, det skal I ikke tænke på. Vi er dem der er smuttet, sagde Fuzmuss, og så fór de ud af døren.

Da de kom ud på gaden, var der noget inden i Vampus, som forandrede sig. Han kunne mærke en varm, men ikke særlig rar følelse i kroppen. Han blev helt grøn og rød i hovedet, og hans hænder knyttede sig krampagtigt. Hans hugtænder kom endnu længere ud af munden, end de var i forvejen. Jeg bliver nødt til at gøre noget, sagde han til Fuzmuss.

Fuzmuss så forskrækket på Vampus. Han kunne godt se, at den var helt gal. Hvad vil du gøre kære Vampus? Jeg bliver nødt til at bide de onde mennesker, sagde ophidset! Nej nej, ikke dem alle sammen! Det er kun nogle få bøller, som ikke kan finde ud af at opføre sig ordentligt. Men Vampus hørte ikke, hvad Fuzmuss sagde - han var allerede løbet afsted.

Folk havde festet hele natten, for der havde været snorkefest, og de sidste var på vej hjem ad de næsten tomme gader. De opdagede slet ikke Vampus, da han kom farende og hoppede op for at bide dem i halsen. Det lykkedes nu heller ikke særlig godt - han var alt for lille og kunne ikke nå op. Så gjorde han det næstbedste: Han bed dem i rumpen! Av hvor det gjorde nas! Da de var kommet sig over smerten - av, av, og forskrækkelsen - hjælp, hjælp, blev de meget opstemte! De begyndte at omfavne hinanden og give hinanden komplimenter: "Du er bare den bedste ven i verden, og vi skal altid være de bedste venner - hik, hub!" Det var ikke fuldmandssnak, men vampyrtændernes overraskende og særlige virkning! I det samme fik Vampus øje på tre skumle mænd med flødeskum om munden og kagekrummer på tøjet. Der var ingen tvivl - det var bøllerne som havde slået butiksruden i stykker, og stjålet alle kagerne. Fuzmuss så dem også og råbte: "Se! Der er bøllerne som har stjålet alle kagerne" De fik samme omgang i bidemaskinen - og med samme overraskende og særlige virkning! De sagde, og de mente det: Vi går straks hen og hjælper bageren med at rydde op. Vi betaler naturligvis for en ny rude - og alle de kager vi har spist. Vi vil aldrig gøre noget bølgeagtigt mere!

På den måde fik historien en overraskende slutning.

Vampus fik tre nye venner og et sted at bo.

Han fandt ud af, at han kunne bide uden at gøre nogen ondt.

Tværtimod: Bøllerne blev gode mennesker, og de sure og tvære blev rare og venlige.

Bageren skrev en ny sang - en sang om Vampus. Den sang han næste nat klokken to i bageriet, mens han formede hugtænder af ostedej og ketchup, og bagte månekager.

Dikke dej, dicke dej: Hugtandsblodmåneostekager bager jeg!

Både Vampus, Fuzmuss og Sidsel stod og kiggede ind gennem den nye rude og nynnede med.

Rumvampyren Vampus

Her er en sang om Vampus, den lille rumvampyr.
Han var en lille strid og hidsig fyr.
Det havde han efter moren, for hun var født på jorden.

Og faren var en slyngel, ham drilled' Vampus tit,
fordi han brugte tænderne for lidt.
Han ville ikke bide, det ku' han ikke lide.

En dag så gad han ikke, at finde sig i mer',
så han løb hjemmefra og kom så her.
Til vores grønne klode, hvor moren stadig boede.

Men moren ville ikke, gi' Vampus nogen trøst,
og smed ham ud da solen stod i øst,
så Vampus løb for livet, at han sku' dø var givet.

Men heldigvis så fandt han, et gammelt dystert slot,
og nede i kæld'ren var der mørkt og godt.
Men efter klokken atten, så gik han ud i natten.

Nu var han sur og knotten, den lille hidsigprop,
han ville bide nogen, men ku' ikk' nå op.
Så alle jordens tumper, blev bidt i deres rumper.

Én for én, av for den.
Alle for én, og én for alle.
Det gør så ondt i min endeballe.
Av, av, av.
Av, av, av.
Av, aaaaav.
Av for den.

Under solen

Der var en ting, Vampus var ked af: At han ikke kunne danse i solen. Han blev ved med at tænke på sin tur fra månen, og solen der gik ned bag jorden.

Sommetider, når han blev rigtig ked af det, gik han ud i skoven sammen med Fuzmuss og Sidsel.
Så legede han, at de dansede under himlens blå, og at den gule sol varmede hans - hud uden at brænde.
Det gjorde ham næsten lykkelig...

Dansesangen

Du danser tango med alle himlens fugle.
Du danser foxtrot med alle skovens ræve.
Du danser vals når det passer Madam Blå.
I danser både i regn og sne åh ja.

Du danser hiphop med gadens stygge ulve.
Du danser salsa med alle katte grå.
Du danser jive når det passer Madam Blå.
I danser under den gule sol åh ja.

Og når I danser i bare tæer,
danser i regn og al slags vejr.
Ser den gule sol blive rød,
når den langsomt synker ned i havets skød,
bli'r I bare ved,
bli'r I bare ved.

Du danser alle de danse der kan danses,
og der er intet der kan stoppe dine fødder,
de danser alle de moves du finder på.
Du danser helst under himlens blå, himlens blå, himlens blå, himlens blå, åh ja åh ja åh ja.